

ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านลำมะโกรก จังหวัดกำแพงเพชร*

THE EFFECT OF USING A GUIDANCE ACTIVITIES PACKAGE TO PROMOTE SELF-DIRECTED ENGLISH LANGUAGE LEARNING AMONG GRADE 8 STUDENTS AT BAN LAM MAKROK SCHOOL IN KAMPHAENG PHET PROVINCE

ศรัญญา อีสสะอาด*, วัลภา สบายยิ่ง

Saranya Issa-ard*, Wunlapa Sabaiying

หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Master of Education, Sukhothai Thammathirat Open University, Bangkok, Thailand

*Corresponding author E-mail: may.theneo@gmail.com

*Tel:082-1544453

บทคัดย่อ

การเรียนภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นกุญแจสำคัญในการเปิดประตูสู่โอกาสที่ไร้ขีดจำกัด เช่น การเข้าถึงแหล่งข้อมูลความรู้ระดับโลกที่ส่วนใหญ่อยู่ในรูปแบบภาษาอังกฤษ เพิ่มความสามารถด้านการแข่งขันในการทำงาน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องหาวิธีการที่จะส่งเสริมให้การเรียนวิชาภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงเป็นที่มาของการศึกษาวิจัยเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านลำมะโกรก จังหวัดกำแพงเพชร โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อเปรียบเทียบการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว และ 2) เพื่อเปรียบเทียบการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวและระยะติดตามผล โดยการวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบกลุ่มเดียววัดก่อนและหลังการทดลอง ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านลำมะโกรก จำนวน 30 คน โดยศึกษาจากประชากรทั้งหมด เครื่องมือการวิจัยคือแบบวัดการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษมีค่าความเที่ยงทั้งฉบับอยู่ที่ 0.85 และชุดกิจกรรมแนะแนวมีจำนวน 12 กิจกรรมมีความเหมาะสมระดับ 0.05 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังเข้าร่วมกิจกรรม นักเรียนมีระดับการนำตนเองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 2) ระดับการนำตนเองในระยะหลังทดลองและระยะติดตามผลไม่มีความแตกต่างกัน ซึ่งแสดงถึงความคงทนของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

คำสำคัญ: การนำตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษ, ชุดกิจกรรมแนะแนว, มัธยมศึกษา

Abstract

English language proficiency is vital as it serves as a key to limitless opportunities, providing access to global knowledge resources and enhancing professional competitiveness. This study addressed the need for effective instructional methods by investigating the impact of guidance activity packages on students' self-directed learning. The objectives were: 1) to

compare students' self-directed learning in English before and after the intervention, and 2) to compare these levels between the post-test and follow-up periods. The research employed a one-group pretest-posttest design. The study population consisted of all 30 Grade 8 students at Ban Lam Ma Krok School. Research instruments included a self-directed learning scale with a reliability coefficient of 0.85 and a series of 12 guidance activities, which were validated for appropriateness. Data were analyzed using mean and standard deviation. The findings revealed that: 1) after the intervention, students' self-directed learning levels were significantly higher than before the experiment at the 0.05 level of significance; and 2) there was no significant difference between the post-test and follow-up levels of self-directed learning, indicating the sustainability of the developed learning behaviors.

Keywords: Self-Directed Learning in English, Guidance Activity Package, Secondary Education

บทนำ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ เพราะสังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสาร ความเจริญก้าวหน้า การเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ และวัฒนธรรมมีผลกระทบทั่วถึงอย่างรวดเร็ว บุคคลในชุมชนต้องติดต่อสื่อสารเพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมหรือเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งมีบทบาทต่อชีวิตประจำวันของคนไทยมากขึ้น โดยภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันอย่างแพร่หลายที่สุด มีหลายประเทศที่รับรองให้เป็นภาษาราชการ ซึ่งทำให้กลายเป็นภาษาสื่อสารของโลก ซึ่งจากความสำคัญของภาษาอังกฤษนี้เอง ส่งผลทำให้ในการเรียนการสอนของประเทศไทยนั้น ภาษาอังกฤษได้ถูกสอนเป็นภาษาที่สองมาเป็นเวลานาน แสดงให้เห็นถึงความสำคัญในระบบการศึกษา หลักสูตรการศึกษาของไทยกำหนดให้มีการสอนภาษาอังกฤษในทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตั้งแต่ระดับประถมจนถึงระดับมัธยม (Prapphal, K., 2001) โดยในภาคการศึกษาของประเทศไทยได้กำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แบ่งสาระการเรียนรู้ออกเป็น 4 สาระ คือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก โดยมีความมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ ซึ่งรวมถึงวิชาภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อการแสวงหาความรู้ ใช้ในการประกอบอาชีพ และการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถนำความคิดและวัฒนธรรมไทยถ่ายทอดไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

แต่อย่างไรก็ดี ถึงแม้ว่าประเทศไทยจะให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก กลับพบว่าปัจจุบันสังคมไทยมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าประเทศเพื่อนบ้าน ไม่ว่าจะเป็นพม่า ลาว กัมพูชา ฟิลิปปินส์ เป็นต้น และคนไทยมีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน เมื่อพิจารณาจากปัญหาการเรียนรู้อังกฤษที่ไม่เพียงพอในหลักสูตร (ปิ่นทนต์ ผจญทรพรรณ และคณะ, 2564) โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่อยู่ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2561) ซึ่งถือเป็นความท้าทายในการสอนภาษาอังกฤษของสถานศึกษาแต่ละแห่งเป็นอย่างมาก ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจะต้องหาแนวทางในการพัฒนาการเรียน การสอนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพที่สามารถยกระดับศักยภาพด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างแท้จริง โดยจากการศึกษาพบว่า การเรียนรู้โดยการนำตนเอง เป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความน่าสนใจที่จะนำมาปรับใช้ในการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีการเรียนภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากการ

เรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เกิดขึ้นจากการเริ่มต้นของผู้เรียนเองเป็นสำคัญ (Learner's Initiative) โดยกระบวนการเรียนรู้เพื่อให้เกิดการนำตนเอง ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ (Knowles, M. S., 1975) 1) การบริหารจัดการด้วยตนเอง โดยผู้เรียนเป็นผู้กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง วางแผนการเรียนรู้เรียนตามแผนที่วางไว้ และประเมินผลการเรียนของตนเองอย่างต่อเนื่อง 2) การตัดสินใจในการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยผู้เรียนเป็นผู้กำหนดว่าต้องการที่จะเรียนรู้เรื่องใด ผู้เรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการเรียนและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง และ 3) การควบคุมตนเองในการเรียนรู้ให้ถึงเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้ทักษะและประสบการณ์ต่าง ๆ จากกระบวนการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ทั้ง 3 ส่วน สะท้อนให้เห็นว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นการเรียนรู้ที่เกิดจากแรงจูงใจภายในของผู้เรียน ผู้เรียนมีความต้องการเรียนรู้ด้วยความสมัครใจ และมีความรับผิดชอบทั้งนี้ทุกคนจึงมีศักยภาพและความสามารถในการเรียนรู้

“การเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง” จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เริ่มจากการวินิจฉัยความต้องการของตนเองว่าต้องการที่จะเรียนรู้ในเรื่องใด มีการกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริง วางแผนการเรียนรู้เรียนตามแผนที่วางไว้ และประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนจะสามารถฟัง พูด อ่าน เขียนได้อย่างคล่องแคล่วนั้น จะต้องมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องด้วยความสมัครใจ เพราะภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาประจำชาติที่คนไทยใช้สื่อสารกันเป็นหลัก หากขาดการเรียนรู้ ผึกฝน อย่างต่อเนื่อง ย่อมก่อให้เกิดการหลงลืมสิ่งที่เรียนไปแล้วได้โดยง่าย (รุ่งอรุณ ไชยโสภณ, 2549) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (self-direction) กับการพัฒนาด้านตนเองของ Knowles, M. S. (1975) อธิบายว่า ผู้เรียนต้องใช้ความพยายาม อดทน ผึกหบทวน คำนี้ถึงความต้องการในการพัฒนาทักษะของตน มีการกำหนดเป้าหมาย แสวงหาแหล่งความรู้ที่หลากหลาย เพื่อให้ตนเองได้บรรลุจุดมุ่งหมายตามเป้าหมายที่ตนเองได้วางไว้อย่างชัดเจน และสอดคล้องกับ Manz, C. C. (1986) ที่กล่าวว่า การมีลักษณะความเป็นผู้นำในตนเอง เป็นปัจจัยที่จะช่วยในการส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองได้ (Manz, C. C., 1986) ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของกระบวนการในการมีอิทธิพลต่อตนเอง เพื่อการจูงใจ ควบคุม และจัดการให้ตนเองปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ทั้งในด้านบวกที่เป็นประโยชน์ต่อการทำงาน และด้านลบที่เป็นอุปสรรคปัญหาได้อย่างประสบผลสำเร็จ โดยจากการศึกษางานวิจัยองค์ประกอบของการนำตนเอง มีองค์ประกอบหลัก 2 องค์ประกอบ ได้แก่ การกำกับตนเอง และการมุ่งผลสัมฤทธิ์ (Amundsen, S. & Martinsen, L., 2015) จึงเป็นภาวะผู้นำที่น่าจะเป็นปัจจัยภายในที่สำคัญที่จะส่งผลให้บุคคลเกิดความมุ่งมั่นที่จะบรรลุเป้าหมายที่ตนเองวางไว้ให้สำเร็จให้ได้ ทั้งนี้ภาวะผู้นำจะเกิดขึ้นได้นั้นต้องอาศัยการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ จากการทำงาน การทำกิจกรรมที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นเพื่อนร่วมงาน อาจารย์ หรือบุคลากรที่มีความเกี่ยวข้อง ผ่านประสบการณ์การทำงาน หรือกิจกรรมที่ต้องมีการแก้ไขปัญหา (Khajornsinsin, S. , 1995)

จากความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ส่งผลทำให้ผู้วิจัยเล็งเห็นว่า ในการเรียนการสอนนั้น จะต้องมีการสอนที่มุ่งเน้น ส่งเสริมให้นักเรียนมีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง ซึ่งจากการที่ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอน และครูกิจกรรมแนะแนว ได้สังเกต สอบถามครูที่ปรึกษานักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนบ้านลำมะเือง จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ในโรงเรียนอยู่ในกลุ่ม เจเนอเรชัน Z หรือ Gen Z กลุ่มสังคมที่เติบโตมาพร้อมกับเทคโนโลยี สามารถทำให้การค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ทางอินเทอร์เน็ต และการสนทนาแบบออนไลน์ สะดวกสบาย รวดเร็ว ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมไม่ชอบการรอคอย เกิดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ขาดสมาธิได้ง่าย หรือมีความสนใจและการจดจ่อน้อยลงต่อการเรียน ดังนั้นในการเรียนการสอนจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนารูปแบบการสอนให้น่าสนใจมากขึ้น ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การเรียนการสอนโดยใช้ “ชุดกิจกรรมแนะแนว” มีส่วนช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้เหมาะสม อย่างเป็นระบบตามเป้าหมาย ตามวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งการพัฒนาจิตหรือพฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจง มีการนำแบบคิด หลักการ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องมาใช้ในการสร้างชุดกิจกรรมแนะแนว โดยกระบวนการกลุ่มซึ่งยึดผู้รับบริการเป็นสำคัญ

โดยงานวิจัยของวัลย์พร เขียวโพรี และ กรกฏา นักร้อง ที่ทำการศึกษ เรื่อง ผลของกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กรอบความคิดแบบเติบโตเพื่อพัฒนาการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาและอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์ นนทบุรี ที่พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กรอบความคิดแบบเติบโตเพื่อพัฒนาการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาและอาชีพ มีคะแนนจากแบบวัดการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาและอาชีพภายหลังการทดลองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กรอบความคิดแบบเติบโตเพื่อพัฒนาการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาและอาชีพ (วัลย์พร เขียวโพรี และ กรกฏา นักร้อง, 2567) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิชญพร สมจันทร์ เรื่อง การเสริมสร้างความฉลาดทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยชุดกิจกรรมแนะแนว ที่พบว่า ความฉลาดทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง หลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่าก่อนการทดลอง และหลังการเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม (พิชญพร สมจันทร์, 2564) ดังนั้นในการศึกษครั้งนี้ ผู้วิจัยจึงทำการศึกษ เรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านลำมะโกรก จังหวัดกำแพงเพชร เนื่องจากผลการประเมินด้านการใฝ่เรียนรู้พบว่านักเรียนยังขาดแรงจูงใจภายในและการนำตนเอง ส่งผลให้การพัฒนาทักษะทางภาษาไม่ต่อเนื่อง ทำให้คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในปีการศึกษาที่ผ่านมาโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานของโรงเรียนร้อยละ 21.00 ซึ่งผลการศึกษานี้จะใช้เป็นแนวทางในการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนฝึกทักษะการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ สามารถจัดลำดับความสำคัญในชีวิต การกำกับตนเองให้ปฏิบัติตามในสิ่งที่ตั้งเป้าหมายไว้ได้ และให้นักเรียนสามารถใช้ชีวิตการเรียนมีการตั้งเป้าหมายมุ่งผลสัมฤทธิ์แสวงหาโอกาสในการพัฒนาขีดความสามารถของตนเองอย่างต่อเนื่อง ควบคู่ไปกับเทคโนโลยีได้อย่างรู้เท่าทัน กับการเปลี่ยนแปลงของสังคมต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบระดับการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังการทดลองใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว และระยะติดตามผล

วิธีดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นเป็นการวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) โดยผู้วิจัยได้ออกแบบการวิจัยเป็นประเภทการทดสอบก่อนและหลังกับกลุ่มเดียว (one group pretest posttest design) (Fitz-Gibbon, C. T. & Morris, L. L, 1987) โดยกำหนดให้

E ₁	แทน	ระดับการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลอง (Pretest)
X	แทน	การใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระที่ใช้ในการพัฒนาผู้เรียน
E ₂	แทน	ระดับการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังสิ้นสุดการทดลองทันที (Posttest)
E ₃	แทน	ระดับการนำตนเองในระยะติดตามผล (Follow-up) หลังจากผ่านพ้นการทดลองไปแล้ว 3 สัปดาห์ เพื่อประเมินความคงทนของพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านลำมะโกรก จังหวัดกำแพงเพชร ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 30 คน ซึ่งในการวิจัยนี้ศึกษาจากประชากรทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ 12 ชุดกิจกรรม (รวมปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศ) โดยแต่ละชุดกิจกรรมจะมีใบความรู้ ใบงานให้นักเรียนทำระหว่างดำเนินกิจกรรม ซึ่งผ่านการทดสอบคุณภาพของชุดกิจกรรม คือ การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ประเมินโดยอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) อยู่ระหว่าง 0.50 - 1.00 ซึ่งถือว่าผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตารางที่ 1 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ 12 ชุดกิจกรรม

ลำดับที่	ชุดกิจกรรม	วัตถุประสงค์ของกิจกรรม	แบบวัดการควบคุมตนเอง
1	ปฐมนิเทศ (มิตรภาพ)	1. เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพและ บรรยากาศที่ดีกับนักเรียนในการกำกับตนเองด้านการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนที่เข้าร่วมเพื่อ ส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ทราบวัตถุประสงค์ของการเข้าร่วมกิจกรรมการปฏิบัติตามระเบียบของ ชุดกิจกรรมแนะแนวและขั้นตอนได้ถูกต้อง	ข้อ 1 - 10
2	เพิ่มภาวะผู้นำ ฉันทา ได	1.1 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในการกำกับตนเอง 1.2 เพื่อให้นักเรียนเห็นผลดีของการกำกับตนเอง 1.3 เพื่อให้นักเรียนเกิดความต้องการที่จะเพิ่มการนำตนเอง	
3	รู้จัก รู้ควบคุม รู้กำกับ ตนเอง	1. เพื่อให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ของตนในการควบคุมตนเอง ด้านการเรียน ภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการกำกับตนเองด้านการเรียน ภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้นักเรียนเกิดความต้องการที่จะกำกับตนเอง	
4	สำรวจตน	1. เพื่อให้นักเรียนแยกแยะพฤติกรรมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เหมาะสม และไม่เหมาะสม 2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้วิธีในการกำกับตนเองจากพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้นักเรียนมีเป้าหมายในการเพิ่มการนำตนเองด้านการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ	
5	ไม่ทำอีกแล้ว	1. เพื่อให้นักเรียนเห็นผลเสียในการทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจาก การเรียนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนรู้วิธีในการกำกับตนเองไม่ให้ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจาก การเรียนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้นักเรียนฝึกวิธีในการไม่ทำกิจกรรมอื่นที่นอกเหนือจากการเรียนในขณะ เรียนวิชาภาษาอังกฤษ	ข้อ 12 - 22
6	ขอโทษที่ รบกวน	1. เพื่อให้นักเรียนเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนที่ถูกรบกวนในขณะเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนเห็นผลเสียของการรบกวนเพื่อนในขณะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้นักเรียนฝึกวิธีที่จะไม่รบกวนเพื่อนในขณะเรียนภาษาอังกฤษ	

ตารางที่ 1 ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ 12 ชุดกิจกรรม (ต่อ)

ลำดับที่	ชุดกิจกรรม	วัตถุประสงค์ของกิจกรรม	แบบวัดการควบคุมตนเอง
7	คิดก่อนทำ	1. เพื่อให้นักเรียนรู้จักการคิดวิเคราะห์ก่อนกระทำสิ่งต่าง ๆ 2. เพื่อให้นักเรียนรู้จักยับยั้งตนเองก่อนกระทำสิ่งต่างๆ โดยตระหนักถึงผลการกระทำที่จะตามมา	ข้อ 12 - 22
8	การบ้านของฉันทัน	1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนตนเองเกี่ยวกับการบ้านตนเองในรอบสัปดาห์ 2. เพื่อให้นักเรียนได้เล่าปัญหาและอุปสรรคในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมายของตนเอง 3. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแก้ปัญหาความยากลำบากในการทำการบ้านตามที่ได้รับมอบหมาย	
9	คำศัพท์แสนสนุก	1. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนเห็นคุณค่าของความพยายามท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้ 3. เพื่อให้นักเรียนรู้วิธีการท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้ 4. เพื่อให้นักเรียนฝึกวิธีการท่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้จำได้	
10	เข้าใจแล้ว	1. เพื่อให้นักเรียนทบทวนปัญหาในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้นักเรียนหาวิธีการแก้ปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษของตน 3. เพื่อให้เห็นความสำคัญของการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม 4. เพื่อกระตุ้นนักเรียนรู้วิธีการหาข้อมูลเพิ่มเติมนอกห้องเรียน	ข้อ 23 - 30
11	หนทางสู่ออนาคต	1. เพื่อให้นักเรียนวิเคราะห์ความสำเร็จที่จะเกิดจากการมุ่งสู่ผลสัมฤทธิ์ได้ในอนาคต 2. เพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในการกำกับตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3. เพื่อให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจุบันที่นักเรียนปฏิบัติอยู่ และสามารถกำหนดเป้าหมายสู่ผลสัมฤทธิ์ได้	
12	ลาก่อน (ปัจฉิมนิเทศ)	1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนและสรุปวิธีการส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึงผลที่เกิดขึ้นกับตนเองภายหลังการส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน 3. เพื่อให้นักเรียนสามารถนำวิธีการส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวัน	

2. แบบวัดการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ เพื่อทดสอบก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรม ซึ่งผ่านการทดสอบคุณภาพของชุดกิจกรรม คือ การทดสอบความเที่ยงตรง (Validity) ประเมินโดยอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) อยู่ระหว่าง 0.50 - 1.00 ซึ่งถือว่าผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จากนั้นนำไปทดสอบหาความเชื่อมั่นของแบบวัดการส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ จากนั้นนำแบบวัดไปทดสอบความน่าเชื่อถือ (Reliability) โดยการทดลองนำไปใช้ (Pre - Test) กับกลุ่มประชากร คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านลำมะโกรกจังหวัดกำแพงเพชร จำนวน 30 ชุด โดยผลการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเที่ยงโดยรวมทั้งฉบับเท่ากับ 0.85 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ ระหว่าง .071 ถึง .753 จึงสรุปได้ว่า แบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีความเชื่อถือในระดับสูง สามารถนำไปใช้ได้ดี

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ก่อนการทดลอง เริ่มดำเนินการตามตารางการจัดกิจกรรม ครั้งละ 50 นาที ทั้งหมด 12 ครั้ง (รวมปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศ) โดยครั้งแรกผู้วิจัยจะให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองทำแบบวัดการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเก็บคะแนนที่ได้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

2. ดำเนินการทดลอง แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ครั้งละ 50 นาที จนครบ 12 ครั้ง

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองทำแบบวัดการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษชุดเดียวกันกับที่ทดสอบก่อนการทดลอง แล้วเก็บเป็นคะแนนหลังทดลอง (Posttest)

ขั้นที่ 3 นำคะแนนที่ได้จากการนำแบบวัดก่อนเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวและหลังเข้าร่วมกิจกรรมแนะแนวของกลุ่มทดลองไปวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบหาความแตกต่าง ใช้การทดสอบโดยใช้ t-test Dependent

3. ระยะติดตามผล หลังการทดลองระยะติดตามผลเวลา 3 สัปดาห์ ผู้วิจัยนำแบบวัดชุดเดียวกันทดสอบหลังการทดลองของกลุ่มทดลองอีกครั้งและเก็บคะแนนระยะติดตามผล (Follow-up) นำข้อมูลที่ได้ไปเปรียบเทียบกับหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของคะแนนจากแบบสอบถามการส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง

2. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย จากแบบวัดการส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองกับหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลอง โดยใช้ การทดสอบ ค่าที (t-test for dependent samples)

3. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย จากแบบวัดการส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ หลังการทดลอง กับ ระยะติดตามผล ของกลุ่มทดลอง โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test for dependent sample)

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านล้ามะโกรก จังหวัดกำแพงเพชร สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบการนำในตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนว

การทดลอง	n	μ	σ	df
ก่อนการใช้ชุดกิจกรรม	30	3.73	0.31	28
หลังการใช้ชุดกิจกรรม	30	4.03	0.33	

จากตารางที่ 2 พบว่า ก่อนการใช้ชุดกิจกรรม นักเรียนมีค่าเฉลี่ยการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ 3.73 และหลังการใช้ชุดกิจกรรม มีค่าเฉลี่ยการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ 4.03 จึง

สรุปได้ว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนภายหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. ผลการเปรียบเทียบการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวและระยะติดตามผล

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวและระยะติดตามผล

การทดลอง	n	μ	σ	df	t
หลังการใช้ชุดกิจกรรม	30	4.03	0.33	28	5.96
ระยะติดตามผล	30	4.53	0.36		

จากตารางที่ 3 พบว่า ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรม นักเรียนมีค่าเฉลี่ยการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ 4.03 และระยะติดตามผล มีค่าเฉลี่ยการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ 4.53 อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบการนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวและระยะติดตามผล พบว่า การนำตนเองด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภายหลังการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวและระยะติดตามผลไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านลำมะโกรก จังหวัดกำแพงเพชร ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษมีการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรมแนะแนว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนี้ เพราะนักเรียนได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ของแต่ละกิจกรรม ได้พัฒนาความสามารถที่มีต่อการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ โดยได้เรียนรู้จากกิจกรรมต่าง ๆ ที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีทั้งหมด 12 กิจกรรม มีขั้นตอนการทำกิจกรรมโดยเน้นให้ผู้เรียนได้ศึกษาและทำกิจกรรมด้วยตนเอง การจับคู่ทำงานกับเพื่อน และการทำงานเป็นกลุ่ม ผ่านทางเอกสารต่าง ๆ ทำให้นักเรียนเรียนรู้และเข้าใจกิจกรรมได้ง่ายขึ้น เช่น ใบบความรู้ ใบงาน และมีส่วนร่วมทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เกม บทบาทสมมติ ได้เรียนรู้จากตัวแบบ สถานการณ์จำลองที่เหมาะสม จึงทำให้รู้สึกสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นในการร่วมทำกิจกรรม อีกทั้งยังผู้ดำเนินกิจกรรมยังสร้างบรรยากาศสนุกสนานเป็นกันเองทำให้ไม่น่าเบื่อระหว่างดำเนินกิจกรรมด้วย เพื่อให้เด็กนักเรียนมีกำลังใจในการปฏิบัติและปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการเรียนรู้แบบการนำตนเองด้านการเรียนทั้งสิ้น ซึ่งแนวทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านลำมะโกรก โดยผลการศึกษาที่พบสอดคล้องกับ นฤพจน์ เปี่ยมปัญญา ทำการศึกษาเรื่อง อิทธิพลของภาวะผู้นำในตนเองที่มีต่อความมุ่งมั่นในการทำงานของพนักงานบริษัท โดยมีการเสริมพลังอำนาจทางจิตวิทยา และความพึงพอใจในงานเป็นตัวแปรส่งผ่าน ที่พบว่า การเรียนแบบการนำตนเอง จะเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมและความคิดในการประเมินตน รู้วิธีสร้างแรงจูงใจให้กับตนเอง เป็นแนวทางที่ทำให้บุคคลประสบผลสำเร็จโดยบุคคลสามารถควบคุมและจูงใจตนเอง ทำให้เกิดพฤติกรรมทางบวกนำไปสู่ความสำเร็จด้วยกระบวนการฝึกอบรมความสามารถ เพราะการนำตนเองด้านการเรียนรู้ (Self-directed Learning) คือ การที่ผู้เรียนสามารถวางแผน

ดำเนินการ และประเมินผล การเรียนรู้ของตนเองได้โดยอิสระ โดยเริ่มจากความสนใจและความต้องการของตนเอง โดยจากการสังเกตนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังจากใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า มีความสามารถของการนำตนเองสูงกว่าก่อนการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษา (นฤพจน์ เปี่ยมปัญญา, 2562) ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของวิไลวรรณ เพชรเศรษฐ์ ที่ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กรอบความคิดแบบเติบโตเพื่อพัฒนาการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 เพื่อเปรียบเทียบการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาของนักเรียนก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรมเปรียบเทียบการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาของนักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นและชุดกิจกรรมปกติ และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กรอบความคิดแบบเติบโตเพื่อตั้งเป้าหมายทางการศึกษามีคะแนนการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีคะแนนการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาสูงกว่านักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวปกติภายหลังเข้าร่วมกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความคิดเห็นว่าการใช้ชุดกิจกรรมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับดีมาก (วิไลวรรณ เพชรเศรษฐ์, 2561) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การใช้ชุดกิจกรรมเข้ามาปรับใช้ในการเรียนการสอนทำให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองตามความสามารถ ส่งเสริมการมีส่วนร่วม ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการอ่าน และช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจที่ชัดเจน แม่นยำ และเกิดความชำนาญ อีกทั้งการมีกิจกรรมที่น่าสนใจและเหมาะสมกับวัย จะช่วยกระตุ้นความสนใจในการเรียนของนักเรียน พร้อมไปกับการส่งเสริมความรับผิดชอบของผู้เรียน และทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับสอดคล้องกับงานวิจัยของประณิตา ทองพันธ์ สุขอรุณ วงษ์ทิม และวัลภา สบายยิ่ง ที่รายงานว่าการใช้ชุดกิจกรรมเป็นเทคโนโลยีทางการศึกษาอีกทางเลือกหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริม และพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมแนะแนวมีเนื้อหาสาระและการนำไปสู่องค์ความรู้ การเรียนรู้โดยกิจกรรมทำให้นักเรียนมีความน่าสนใจไม่น่าเบื่ออีกทั้งเพิ่มความสนุกสนาน กิจกรรมจัดให้มีการทำงานร่วมกันในกลุ่มย่อยของกลุ่มตัวอย่างและมีการแข่งขันกับอีกกลุ่มซึ่งเป็นการท้าทายความสามารถและมุ่งมั่นที่จะเอาชนะอุปสรรคที่เกิดขึ้น สาเหตุนี้ทำให้นักเรียนสามารถสร้างการนำตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอย่างมาก (ประณิตา ทองพันธ์ และคณะ, 2563)

2. ผลการเปรียบเทียบการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภายหลังจากทดลองกับระยะเวลาติดตามผล พบว่า การนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน โดยเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมแล้ว ผู้โดยวิจัยได้ทำการติดตามนักเรียนกลุ่มทดลองยังอยู่ในความดูแลของผู้วิจัย การติดตามผลจะช่วยให้แก่นักเรียนได้นำความรู้และทักษะต่าง ๆ ในชุดกิจกรรมแนะแนว ที่ได้รับมาฝึกปฏิบัติ และกระตุ้นให้นักเรียนส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นชุดกิจกรรมที่มีคุณภาพ สามารถเพิ่มและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนในการส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงนับว่าเป็นอีกชุดกิจกรรมหนึ่งที่มีการสร้างขึ้นตอนที่เป็นระบบและใช้ผลได้ดีตลอดทั้งสร้างองค์ความรู้และกระบวนการที่ส่งเสริมหรือกระตุ้นให้นักเรียนกลุ่มทดลองได้พัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและตรงกับความเป็นจริง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้เทคนิค วิธีการ และยังนำแนวคิดทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องเพื่อการพัฒนาใช้ในแต่ละกิจกรรมในทุกกิจกรรมจะกระตุ้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและให้มองถึงผลเสียที่จะตามมาในการขาดการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองในระยะติดตามผลจึงไม่แตกต่างกันกับระยะหลังการทดลองซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วรณุช มิธิปิไซ ที่ได้ศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตรีวิทยา จังหวัดนครราชสีมา เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังเข้าร่วมกิจกรรม และเปรียบเทียบคะแนนการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษภายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมและระยะติดตาม ผลการวิจัยพบว่า

ภายหลังการทดลองนักเรียนมีคะแนนการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผลคะแนนการควบคุมตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามไม่แตกต่างกัน ซึ่งจากผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวนั้น นักเรียนเห็นด้วยกับการเรียนการสอนเรื่องการนำตนเองโดยใช้ชุดกิจกรรมฯ เนื่องจากเป็นเรื่องที่นำมาใช้ได้จริงและเมื่อได้ลองนำมาใช้แล้วรู้สึกเหมือนได้รู้จักตัวเองมากขึ้น โดยนักเรียนชื่นชอบการเรียนการสอนเป็นรูปแบบของการทำกิจกรรม เพราะทำให้รู้สึกว่าการเรียนมีความน่าสนใจและเหมือนได้ฝึกฝนและประเมินตนเองไปพร้อม ๆ กับการเรียน อีกทั้งยังทำให้นักเรียนได้เรียนรู้มุมมองที่แตกต่างกันไปและได้แลกเปลี่ยนวิธีการส่งเสริมการนำตนเองกับเพื่อน ๆ สามารถส่งเสริมและพัฒนาพฤติกรรมกรรมการนำตนเองได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งกิจกรรมแนะแนวได้ดำเนินการสร้างอย่างถูกต้องตามเป้าหมาย ตรงตามแนวคิด หลักการ ทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้อง ย่อมเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนา ส่งเสริม แก้ไข การนำตนเองของนักเรียนได้เป็นอย่างดี (วรณูช มิธิปิไซ, 2560) โดยจากเหตุผลข้างต้น จึงสรุปได้ว่า ภายหลังการทดลองจนถึงระยะติดตามผล นักเรียนกลุ่มทดลองที่ใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อส่งเสริมการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการนำตนเองสูงขึ้นหลังจากการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษ

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยชี้ให้เห็นว่าหลังจากนักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมครบถ้วนแล้ว มีระดับการนำตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากชุดกิจกรรมถูกออกแบบให้มีความน่าสนใจ เหมาะสมกับวัย และเน้นแรงจูงใจภายในผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น เกม และบทบาทสมมติ ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานและกระตือรือร้นในการวางแผนและประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง นอกจากนี้เมื่อทำการเปรียบเทียบในระยะติดตามผล 3 สัปดาห์ พบว่า คะแนนการนำตนเองไม่แตกต่างจากหลังการทดลอง สะท้อนให้เห็นถึงความคงทนของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการฝึกฝนอย่างเป็นระบบ งานวิจัยนี้จึงสรุปได้ว่าชุดกิจกรรมแนะแนวเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะ การเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยยกระดับศักยภาพด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระยะยาว โดยจากผลการศึกษามีข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้โดยผู้สอนควรเตรียมความพร้อมด้านสื่ออุปกรณ์และบริหารจัดการเวลาให้ยืดหยุ่นตามบริบทของผู้เรียน พร้อมทั้งนำรูปแบบกิจกรรมเชิงรุกที่เน้นแรงจูงใจภายในไปบูรณาการในหลักสูตรเพื่อกระตุ้นทักษะการวางแผนและประเมินตนเองอย่างต่อเนื่อง สำหรับการวิจัยในอนาคตควรขยายระยะเวลาการติดตามผลให้ยาวนานขึ้นเพื่อยืนยันความยั่งยืนของพฤติกรรม รวมถึงควรศึกษาปัจจัยเชิงคุณภาพและขยายขอบเขตกลุ่มตัวอย่างไปยังระดับชั้นอื่น เพื่อทดสอบประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมในบริบทที่หลากหลายและครอบคลุมทุกมิติการเรียนรู้

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงศึกษาธิการ.
- นฤพจน์ เปี่ยมปัญญา. (2562). อิทธิพลของภาวะผู้นำในตนเองที่มีต่อความมุ่งมั่นในการทำงานของพนักงานบริษัท โดยมีการเสริมพลังอำนาจทางจิตวิทยา และความพึงพอใจในงานเป็นตัวแปรส่งผ่าน. ใน ปริญญาทิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประณิตา ทองพันธ์ และคณะ. (2563). การพัฒนาภาวะผู้นำของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา. วารสารบรรณศาสตร์ มศว, 13(1), 18-28.

- ปิ่นพันธ์ ผจญทรพรค และคณะ. (2564). ปัญหาการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทย. วารสาร มจรอุบล
ปริทรรศน์, 6(3), 911-920.
- พิชญาพร สมจันทร์. (2564). การเสริมสร้างความฉลาดทางสังคมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยชุด
กิจกรรมแนะแนว. ใน วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- รุ่งอรุณ ไชยโสภณ. (2549). แนวคิดสู่การปฏิบัติ: การเรียนรู้โดยการชี้นำตนเองสำหรับผู้ใหญ่. กรุงเทพมหานคร:
สำนักบริหารงานการศึกษาออกโรงเรียน.
- วรรณุช มิธิปิไซ. (2560). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวเพื่อพัฒนาการควบคุมตนเองด้านการเรียนภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตรีวิทยา จังหวัดนครราชสีมา. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วัลย์พร เขียวโพธิ์ และ กรกฏา นักร้อง. (2567). ผลของกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กรอบความคิดแบบเติบโตเพื่อ
พัฒนาการตั้งเป้าหมายทางการศึกษาและอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเทพศิรินทร์
นนทบุรี. วารสาร มจร.อุบลปริทรรศน์, 9(1), 1666-1676.
- วิไลวรรณ เพชรเศรษฐ์. (2561). ผลการใช้ชุดกิจกรรมแนะแนวโดยใช้กรอบความคิดแบบเติบโตเพื่อพัฒนาการ
ตั้งเป้าหมายทางการศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนขจรเกียรติศึกษา. ใน วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ. (2561). ยุทธศาสตร์ชาติ พ.ศ. 2561–2580.
กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการคณะกรรมการยุทธศาสตร์ชาติ.
- Amundsen, S. & Martinsen, L. (2015). Linking empowering leadership to job satisfaction, work
effort, and creativity: The role of self-leadership and psychological empowerment.
Journal of Leadership & Organizational Studies, 22(3), 304-323.
- Fitz-Gibbon, C. T. & Morris, L. L. (1987). *How to design a program evaluation*. Newbury Park, CA: Sage.
- Khajornsinsin, S. (1995). Miti mai khong kitchakan naksuksasoong: Kanphatthana naksuksa. In *New
dimension of student affairs 2: Student development*. Bangkok: Kasem Bundit University.
- Knowles, M. S. (1975). *Self-directed learning: A guide for learners and teachers*. Chicago: Follett
Publishing Company.
- Manz, C. C. (1986). Self-leadership: Toward an expanded theory of self-influence processes in
organizations. *Academy of Management Review*, 11(3), 585-600.
- Prapphal, K. (2001). Self-evaluation of language skills and non-linguistic factors through and e-
mail tasks. *PASAA*, 32, 36-51. <http://dx.doi.org/10.58837/CHULA.PASAA.32.1.4>.